

Arrest

nr. 313 407 van 24 september 2024
in de zaak RvV x / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
 Amerikalei 95
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 28 maart 2014 aangetroffen op het Belgische grondgebied, gebruikmakend van een valse identiteit. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 maart 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 24 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wordt op 24 december 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan zes maanden effectief, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 januari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Tegen deze beslissingen stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker treedt op 3 oktober 2021, bij volmacht, in Marokko in het huwelijk met S.L., een vrouw met de Belgische nationaliteit. Op 12 mei 2022 dient verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 10 november 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 284 523 van 9 februari 2023 het beroep verwerpt.

Uit voormeld huwelijk wordt op 17 augustus 2022 een kind geboren. Verzoeker dient op 12 september 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 18 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 maart 2024. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2023 werd ingediend door:

*Naam: E. (...) H. (...) Voorna(a)m(en): M. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1991
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarige zoon E. (...) H. (...) A. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Naast de voorwaarden van artikel 40ter, dient betrokkene vooreerst toegang te hebben tot het grondgebied, overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies), genomen door de Belgische autoriteiten op 19.01.2016 voor een periode van 8 jaar; hem betekend op 19.01.2016. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest van de Raad v State n° 240.394 van 14.01.2018, alsook het arrest Ouhrami). Er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied heeft verlaten. Verder blijkt uit zijn administratieve dossier niet dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd in het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980. Bijgevolg dient betrokkene het Belgische/Schengen grondgebied alsnog te verlaten en het inreisverbod op te volgen. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkenes woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene vader is van een minderjarig Belgisch kind, zijnde de referentiepersoon in onderhavige aanvraag. Het kind werd geboren op 17.08.2022. Op het moment van het beslissen tot het inreisverbod was dit kind er dus nog niet. Betrokkene wist of diende echter wel te weten, vanwege het inreisverbod en de verplichting die ermee gepaard gaat om het Belgische en Schengengrondgebied te verlaten, dat zijn gezinsleven in België precair is. Ondanks het inreisverbod heeft betrokkene er voor gekozen om een gezinsleven uit te bouwen in België, in de illegaliteit.

Het bestaan van het kind geeft betrokkene echter niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Ter staving van de aanvraag legt betrokkene allerhande documenten voor, nl. een bewijs van betaling van de retributie, een geldig Marokkaans paspoort, een uittreksel van de geboorteakte van zijn kind, allerhande mails van zijn echtgenote/de moeder van het kind waarin zij verklaart dat betrokkene en kind een goede band hebben, dat zijn stiefkind gehecht is aan hem, dat betrokkene bijdraagt bij de huur en de schoolkosten, dat hij zijn best doet voor zijn gezin, dat hij werkt voor zijn gezin, dat zijn echtgenote wegens ziekte (nog) niet terug aan het werk kan. Deze mails worden bijgevoegd van foto's van betrokkene met zijn echtgenote, zijn kind en zijn stiefkind, van arbeidscontracten, van doktersattesten. Op basis van deze stukken zijn geen elementen terug te vinden die wijzen op een afhankelijkheidsband van het kind tegenover betrokkene.

Het kind is heden anderhalf jaar oud. Het kind is tevens vergezeld door zijn Belgische moeder, de echtgenote van betrokkene L. (...), S. (...) (NN. (...)). Het is redelijk te stellen dat, gezien het kind tevens onafgebroken vergezeld is van de moeder en er gezamenlijk woonachtig met is, dat de moeder mee de verantwoordelijkheid draagt over het kind, ertoe bereid is en in staat is dat te doen. Vandaar dat een eerste voorwaarde om het belang van het kind te vrijwaren, nl. de lichamelijke en emotionele ontwikkeling afgevoerd kan worden. Uit het dossier wijst niets erop dat de moeder niet over de nodige fysieke en of mentale capaciteiten beschikt om het kind te verzorgen. De onafgebroken gezamenlijke vestiging is een afdoende teken van haar bereidwilligheid en kunnen. Er mag zodoende worden aangenomen dat de moeder de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind zal beschermen en er alles toe in het werk zal stellen dit te vrijwaren. Wat betreft de leeftijd van het kind, dient opgemerkt te worden dat het kind geen zuigeling meer is, het is al een peuter. Dat het kind geen vaderfiguur meer zou nodig hebben omdat het anderhalf jaar oud is, zullen we allerm minst beweren. Echter het gaat erom of de aanwezigheid van de vader noodzakelijk is in België opdat, gezien alle omstandigheden waarin het kind verkeert, het kind verder in België zou kunnen verblijven. Dat is een ander uitgangspunt. Er is wel degelijk naar ons inschatten een andere ouder in België aanwezig, die zoals gezegd voldoende bereidwillig en in staat is, voldoende verantwoordelijkheidszin aan de dag legt tegenover het kind om het welzijn van het kind desnoods in afwezigheid van de vader ter harte te nemen. Het kind is nog voldoende jong om zich aan een nieuwe leefomgeving te kunnen aanpassen. Ook omwille van die jonge leeftijd en hoge aanpassingsgraad aan een nieuwe situatie, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Het gezinsleven tussen vader en kind kan ook op een andere alternatieve manier ingevuld worden. Er kunnen nauwe contacten onderhouden worden via klassieke en of moderne communicatiemiddelen. Het kind kan dat natuurlijk nog niet zelfstandig, maar mits hulp van de moeder is het redelijk te stellen dat de ouders dit kunnen organiseren. De communicatie kan ook op afstand middels bezoeken van moeder en kind aan de vader. Wat betreft het financiële engagement van betrokkene dat wordt aangehaald, kan dit even goed vanuit het buitenland worden gedaan. Daartoe is een aanwezigheid in België niet vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat daartoe hinderpalen zouden bestaan.

Er wordt niet ontkend dat betrokkene woonachtig is met het kind. Er kan dus worden gesteld dat vader en kind een affectieve band onderhouden. Gezien de leeftijd van het kind, bestaat dit met de moeder echter evenzeer. Ondanks de precaire verblijfssituatie van betrokkene, heeft de moeder steeds onderdak geboden zowel aan betrokkene als aan het kind. Uit het dossier blijkt bovendien dat de moeder steeds financieel heeft ingestaan voor het kind, zij is immers onafgebroken tewerkgesteld sedert april 2019, daar waar betrokkene pas sinds zijn eerste aanvraag gezinshereniging aan het werk kon. Hoewel zij bij huidige aanvraag doktersattesten voorlegt waarop staat dat zij wegens een heelkundige ingreep en wegens ziekte (niet gespecificeerd) tijdelijk als arbeidsongeschikt wordt bevonden - referentiepersoon verklaart een depressie te hebben, dit wordt geenszins gestaafd - blijkt uit het dossier evenwel dat de arbeidsrelatie met haar werkgever niet gestopt werd. Gezien dit gegeven en het gegeven dat de doktersattesten maar een uiterste datum van arbeidsongeschiktheid weergeven, is het niet onredelijk te besluiten dat zij opnieuw loon uit tewerkstelling ontvangt. Indien haar arbeidsongeschiktheid verlengd werd (wat echter niet kan blijken), kan met voldoende zekerheid aangenomen worden dat zij een vervangingsinkomen geniet. Hoe de vork ook aan de steel zit, zijn echtgenote blijkt lange tijd de belangrijkste kostwinner voor het gezin te zijn. Dat betrokkene thans aan het

werk is, doet daaraan geen afbreuk. Betrokkene heeft immers maar de kans om te werken tijdens de periodes dat hij een tijdelijke verblijfsvergunning in de vorm van een attest van immatriculatie/bijlage 35 bezit. Zonder een lopende verblijfsaanvraag mag hij niet werken. Een inkomen genereren dat afhankelijk is van een verblijfsaanvraag kan bezwaarlijk als een stabiele financiële situatie worden beschouwd. In dit opzicht lijkt de moeder de voornaamste zorgdrager voor het kind. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds eerder aanvragen gezinshereniging indiende, de eerste in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw L. (...), S. (...), de tweede in functie van zijn Belgisch kind. Tegen de eerste weigeringsbeslissing ging betrokkene in beroep; de Raad voor Vreemdelingenbetwisten oordeelde in haar arrest 284.523 van 9.02.2023 dat er zowel ten aanzien van zijn echtgenote als ten aanzien van zijn Belgisch kind geen afhankelijkheidsrelatie kon blijken. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, lijkt het ons dan ook redelijk dat zolang het kind vergezeld kan zijn van één van beide ouders. waarmee het altijd al heeft samengeleefd, waarmee het goed gehecht is, die er financieel kan voor instaan, die zal waken over het welzijn van het kind en rekening houdend met het feit dat het kind geen zuigeling meer is. de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk is opdat het kind in België zou kunnen verblijven en is dus een afgeleid verblijfsrecht niet van toepassing.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een scheiding met zich mee tussen betrokkene, zijn echtgenote en het kind. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hen alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 19.01.2016. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden voor het bekomen van verblijfsrecht op basis van gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samen gelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 24 april 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen. Verweerder heeft het

administratief dossier aan de Raad bezorgd op 30 april 2024, doch zonder een nota met opmerkingen in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 40ter en 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en van “de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals bepaald in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 met betrekking tot artikel 11, lid 2 van de *Terugkeerrichtlijn* (HvJ C-225/16) en zoals bepaald in het arrest *K.A. tegen België* van 8 mei 2018 met betrekking tot artikel 20 VWEU (HvJ C-82/16)”. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd, diende verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind en dit op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereiste, nl. dat hij geen toegang heeft tot het grondgebied, daar hij het voorwerp uitmaakt van een eerder opgelegd inreisverbod en daarbij geen bijzondere afhankelijkheidsverhouding kan laten gelden.

Evenwel stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds (RvV 19 november 2014, nr. 135.627) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen of te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 12.09.2023) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregel impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).
(stuk 2)

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precare verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177.933, p.22).

Verwerende partij was op de hoogte van het opgelegde inreisverbod op het ogenblik dat de bijlage 19ter werd afgeleverd! Verwerende partij wist dus of had moeten weten dat er een eerder inreisverbod werd opgelegd; niettemin werd een bijlage 19ter afgeleverd, hetgeen de impliciete doch zekere intrekking ervan inhoudt! Dergelijk gedrag vanwege de overheid, vormt een schending van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel.

6.

De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 van het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest heeft betrekking op artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij haalt dit arrest aan om de bestreden beslissing te gaan motiveren en oordeelt dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn kind. Dit wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Verwerende partij erkent enerzijds dat verzoeker inderdaad samenwoont met zijn echtgenote en met de referentiepersoon en dat er aldus sprake is van een affectieve band, doch stelt dat het kindje jong genoeg is om zich aan te passen aan een leven zonder de aanwezigheid van vader, daar de moeder in staat is om op alle vlakken alleen zorg te dragen voor het kind.

Heeft verwerende partij alle stukken wel bekeken in het kader van de zorgvuldigheidsplicht?

Het gaat om de volgende stukken:

- Tal van foto's van verzoeker met het kind (vanaf geboorte tot heden), alsook als gezin (inclusief het stiefkind van verzoeker); (stuk 3)
- Geboorteakte met vermelding van verzoeker als vader + ID-kaart van het kind; (stuk 4)
- Geboortekaartje van het kind; (stuk 5)
- Allerhande gezinskosten die door verzoeker worden gedragen; (stuk 6)
- Arbeidsovereenkomsten van verzoeker; (stuk 7)
- Schooldocumenten van het stiefkind met vermelding van verzoeker als 'vader'; (stuk 8)
- Doktersattesten m.b.t. arbeidsongeschiktheid van echtgenote; (stuk 9)
- Medicatie van echtgenote; (stuk 10)
- Zwangerschapsattest met uitgerekenende datum begin juli '24; (stuk 11)
- Mails van echtgenote m.b.t. haar psychische gezondheid; het feit dat verzoeker de kostwinner van het gezin is en instaat voor het gezin; het feit dat verzoeker de huurlast draagt en de schoolfacturen van zijn stiefkind; en het feit dat hij een werkelijke vaderschapsband onderhoudt met zowel de referentiepersoon (eigen kind) als het stiefkind. (stuk 12)

Dit zijn stuk voor stuk bewijzen dat verzoeker en zijn gezin een hechte en normale gezinsbeleving hebben en dat verzoeker dus een affectieve band onderhoudt met zijn kind én stiefkind. Binnenkort komt er nog een kindje bij, daar mevrouw zal bevallen in juli. Meneer is dus niet enkel de biologische maar ook de socio-affectieve vader van de kinderen van mevrouw! Hij staat daarnaast ook financieel in voor het gezin + hij vormt thans de belangrijkste verzorger van het gezin, daar mevrouw thans niet aan het werk is omwille van arbeidsongeschiktheid (n.a.v. mentale problemen) én bovendien ook nog eens hoogzwanger is.

Deze stukken werden állen overgemaakt aan verwerende partij (alsook aan de gemeente)! (stuk 13)

Dit alles heeft verwerende partij niet besproken. Verwerende partij gaat er simpelweg vanuit dat moeder wel alleen voor het gezin kan zorgen om de eenvoudige reden dat zij al die tijd al samenwoont met het kind (de kinderen) en in het verleden de kostwinner voor het gezin was. Er wordt daarbij niet op afdoende wijze ingegaan op de huidige situatie. Verwerende partij neemt dus iets aan, zonder dat dit op enige manier wordt gestaafd. Verwerende partij gaat daarbij totaal voorbij aan het feit dat het binnenkort zou gaan om een alleenstaande moeder met 3 kinderen, die niet werkt omwille van psychische problemen (depressie)!

Er is dus wel degelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, niet alleen van de referentiepersoon t.a.v. verzoeker, maar van het hele gezin.

Verzoeker zal hieronder nog verder aantonen dat hij met de referentiepersoon (zijn kindje) een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra onder het tweede middel). Belangrijk daarbij is om reeds te melden dat er in deze zaak is er ook sprake van een minderjarig en bijzonder jong kindje, die het recht zou worden ontzegd om zijn beide ouders te kennen en op te groeien met aanwezigheid van zijn beide ouders (zie infra).

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon (de Unieburger) ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij spreekt daarbij over een tijdelijke schending, doch het gaat in casu om een inreisverbod van 8 jaar! Dit is een bijzonder lange periode, zeker in het leven van een minderjarig kind! Verwerende partij stelt dat een "tijdelijke scheiding" niet tot gevolg moet hebben dat verzoeker in de toekomst nog een gezinsleven met het kind in België kan hebben, doch binnen 8 jaar betreft het kind een tiener die zijn vader amper zal gekend hebben. Deze motivering is dus puur hypothetisch (zie bv. in dit opzicht RvV 31 augustus 2023, nr. 293 501).

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod. Dit is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van een actuele en voldoende ernstige bedreiging is alleszins in casu geen sprake en hierover ontbreekt trouwens ook elke motivering (schending van de motiveringsverplichting). Verzoeker kwam al geruime tijd niet in aanraking met politie of gerecht (het inreisverbod dateert inmiddels van jaren geleden geleden!); hij leidt hier een stabiel privé leven en daarnaast onderhoudt hij een duurzaam familieleven met zijn kinderen!

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet maar zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn gezinsherenigingsaanvraag onder meer een zwangerschapsattest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn echtgenote zwanger is van hun tweede kindje, met uitgerekende bevallingsdatum in juli 2024. Hij benadrukt dat zijn echtgenote in juli 2024 zal bevallen van hun tweede kindje, waardoor zij niet aan het werk kan zijn. Daarenboven kampt zijn echtgenote met een depressie. Verzoeker verwijt verweerder hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder gaat voorbij aan het feit dat het binnenkort gaat om een alleenstaande moeder van drie kinderen – zijn echtgenote had reeds een kind uit een vorige relatie – die niet kan werken omwille van psychische problemen. Er is volgens verzoeker dan ook weldegelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheidsband.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers raadsman inderdaad een zwangerschapsattest, ondertekend door de behandelend arts, heeft overgemaakt aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit dit medisch attest blijkt dat verzoekers echtgenote zwanger is en zal bevallen in juli 2024.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder melding maakt van de zwangerschap van de echtgenote van verzoeker. Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder hiervan kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder betwist nergens de authenticiteit van het zwangerschapsattest, noch ontkent verweerder dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds van dit stuk op de hoogte was gesteld.

De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om hieromtrent in de plaats van verweerder te oordelen. Gezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder met de zwangerschap van verzoekers echtgenote rekening heeft gehouden, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel weldegelijk aangetoond.

Het eerste middel is in de gegeven mate gegrond. Er is dan ook geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN